

TAMI HOAG

**DE DONKERSTE
WEG**

the house of books

Oorspronkelijke titel

Down the Darkest Road

Uitgave

Published by Dutton, a member of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2012 Tami Hoag

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2013 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Corry van Bree

Omslagontwerp

Wil Immink Design

Omslagillustratie

Alain Daussin/Getty Images

Foto auteur

© Jan Cobb

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3885 0

ISBN 978 90 443 3886 7 (e-book)

D/2013/8899/93

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotocopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Opmerking van de auteur

In 1990 was George H.W. Bush president van de Verenigde Staten. Dat jaar werd beschouwd als het laatste jaar van de Koude Oorlog en was het jaar van de Eerste Golfoorlog. Oost- en West-Duitsland werden herenigd en *Driving Miss Daisy* won de Oscar voor de beste film.

In 1990 was het world wide web nog twee jaar weg. Wijdverspreide toegang tot e-mail was iets van de toekomst. Twitteren was iets wat vogels deden. Mark Zuckerberg, de oprichter van Facebook, was nauwelijks van de kleuterschool. Mobieltjes werden meer als een nieuwigheid dan als een noodzaak beschouwd.

Op het gebied van de forensische wetenschap begon de DNA-analyse geavanceerder te worden, maar deze was nog lichtjaren verwijderd van de technologie die ons tegenwoordig ter beschikking staat. Tegenwoordig kunnen minuscule monsters genetisch materiaal het DNA-profiel van een dader of slachtoffer voortbrengen, dankzij ons vermogen om monsters in het laboratorium te vermeerderen. In 1990 betekende het testen van een klein monster dat men het risico liep dat het monster vernietigd werd, zonder garantie op resultaat.

In 1990 werd VICAP van de FBI, het analyseprogramma voor geweldsmisdrijven dat in eerste instantie was opgezet om gegevens te verzamelen over rondtrekkende seriemoordenaars die grenzen van de jurisdictie overstaken, uitgebreid met ontvoeringen en seksuele misdrijven, maar het was in die tijd alleen toegankelijk voor FBI-personeel. VICAP is tegenwoordig toegankelijk voor alle politiebureaus in het land, waardoor veel sneller een verband wordt gelegd tussen de misdaden van veelplegers.

Toen ik een aantal jaar geleden *Dieper dan de doden* schreef, was ik niet van plan om een serie te schrijven die de vooruitgang van de moderne technologie en forensische wetenschappen vanaf 1985 zou volgen. Als koningin van de korte aandachtsboog ben ik gewoonlijk in staat om de personages los te laten als ik klaar ben met een project. Op technisch gebied lukt het me nauwelijks om de digitale videorecorder aan te zetten. Toch is *De donkere weg* het derde boek over de personages uit Oak Knoll in Californië. Het zijn oude vrien-

den van me geworden. Oude vrienden die ik wil blijven bezoeken – in elk geval tot ze mobieltjes hebben en me kunnen toevoegen op Facebook.

1

Ooit had ik het perfecte gezin. Ik had de perfecte echtgenoot: knap, liefdevol, geslaagd. Ik had de perfecte kinderen: Leslie en Leah – mooie, briljante, lieve kinderen. Ik had het perfecte leven in het perfecte huis, op de perfecte plek. We waren een van die misselijkmakend perfecte gezinnen met bij elkaar passend,e initialen. De Lawtons: Lance, Lauren, Leslie en Leah. De Lawtons uit Santa Barbara, Californië.

En daarna, zoals in alle sprookjes, kwam het kwaad in onze levens en vernietigde ons.

Ik herinner me dat Leslie klein was en het heerlijk vond als we haar voorlasen. Ze was vooral dol op sprookjes. Onze ouders hadden sprookjes aan ons voorgelezen toen we klein waren. Ik herinner me dat die boeken vol prachtige plaatjes stonden en een happy end hadden. Maar sprookjes zijn niet altijd vrolijke vertellingen. Alleen van een afstand zijn ze mooi. In werkelijkheid zijn het duistere verhalen vol misbruik, verwaarlozing, geweld en moord.

Assepoester wordt gevangengehouden en als een slaaf in haar eigen huis behandeld, overgeleverd aan de fysieke en psychologische kwellingen van haar stiefmoeder en stiefzusjes nadat haar vader is overleden.

Hans en Grietje worden ontvoerd door een sadistische maniak die hen in de bossen gevangenhoudt en hen vetmest met de bedoeling hen levend te roosteren en op te eten.

Roodkapje gaat het bos in om haar oude grootmoeder te bezoeken en ontdekt dat de vrouw is aangevallen door een wild beest en levend is opgegeten.

Dat zijn sprookjes.

Net als mijn verhaal.

Leslie was – is – ons eerste kind. Eigenzinnig en innemend, een beetje rebels. Ze hield van dansen, ze hield van muziek.

Ze hóúdt van muziek.

Wie zou ooit kunnen denken dat iemand zo gekweld kan worden door de keuze van een werkwoordstijd? Verleden tijd? Tegenwoordige tijd? Een keuze met weinig consequenties voor de meeste mensen,

maar die keuze kan mij in huilen laten uitbarsten, een zenuwinzinking veroorzaken, op de rand van zelfmoord brengen.

Leslie was. Leslie is. Het verschil berust voor mij letterlijk op leven en dood.

Leslie is er nog.

Leslie was mijn dochter.

Mijn dochter is vermist sinds 28 mei 1986. Er zijn inmiddels vier jaar verstreken. Niemand heeft iets van haar gezien of gehoord. Ik weet niet of ze leeft of dood is, of ze is of was.

Als ik kies voor de verleden tijd, geef ik toe dat mijn kind voor altijd weg is. Als ik me vastklamp aan de tegenwoordige tijd, onderwerp ik mezelf aan de eindeloze kwelling van de hoop.

Ik leef in het ongewisse. Dat is geen prettig gevoel. Ik zou er alles voor overhebben om dat te veranderen, om zekerheid te hebben.

Ik smacht naar een zuivering, een loutering, zodat ik het gif kwijt-raak dat achterblijft na slechte ervaringen. Het idee van loutering spoorde me aan om dit boek te schrijven. Het idee – dat het vergif van mijn herinneringen misschien op de een of andere manier wordt verdund als ik mijn ervaringen met de wereld deel – was als het gooien van een reddingslijn naar iemand die wordt meegesleurd door het kolkende water van een overstroming.

Het probleem is echter dat ik niet kan ontsnappen aan de marteling, hoe sterk die reddingslijn ook is. Ik ben de moeder van een vermist kind.

Lauren was uitgeput nadat ze dit had geschreven. Het had haar zes uur gekost om drie bladzijden te schrijven, om elk woord uit de dikke zwarte teerlaag van haar emoties te trekken. Ze voelde zich alsof ze een marathon had gelopen en haar bezwete kleren moest uittrekken om het vuil van zich af te douchen. Ze sloeg de tekst op en zette haar computer uit.

Lauren en haar jongste dochter, Leah, waren iets meer dan een maand geleden naar Oak Knoll verhuisd. Zo lang had het haar gekost om het niet langer voor zich uit te schuiven en achter haar computer te gaan zitten. En nog steeds probeerde een deel van haar in paniek op te staan, schreeuwend dat het te vroeg was, dat ze er niet klaar voor was. Elke dag in haar leven was een voortdurende innerlijke worsteling tussen de behoefte om door te gaan en de angst daarvoor, tussen zelfmedelijden en walging omdat ze dat nodig had.

Het hele idee van deze verhuizing was om zich terug te trekken van

het podium van alle misdaden, om zowel letterlijk als figuurlijk afstand te creëren. En met die afstand zou er misschien een soort perspectief komen. Ze had dezelfde hoop met betrekking tot het opschrijven wat er was gebeurd: dat ze door het vertellen van haar verhaal een bepaald perspectief zou krijgen en... Geen gevoel van vrede, maar een soort... Wat? Kalmte? Rust? Acceptatie? Geen van die woorden paste echt. Het leek allemaal te veel om op te hopen.

Bump en Sissy Bristol – haar oude vrienden uit Santa Barbara – hadden het idee omarmd, zowel het boek als de verandering van omgeving, en hadden hun vakantiehuis in Oak Knoll aangeboden als toevluchtsoord.

De Bristols waren net familie – als een oudere broer en zus van Lance en Lauren – en peetouders van de meisjes. Bump speelde elk jaar de rol van de Kerstman tijdens Kerstmis en trainde de sportteams van de meisjes. Sissy was hun goede fee op modegebied, die het heerlijk vond om met Leslie en Leah te gaan winkelen en ze verwenne met manicures en pedicures.

Bump heette in werkelijkheid Bob. Hij had zijn bijnaam decennia geleden verdiend door zijn agressieve speelstijl op het poloveld, de plek waar Lance en hij ondanks het leeftijdsverschil van twaalf jaar onafscheidelijke vrienden waren geworden. Ze hadden zich in dezelfde sociale kringen bewogen. Bump werkte in de financiële sector, Lance was architect. Ze hadden door de jaren heen talrijke gezamenlijke klanten gekregen. Sissy bezat een antiekwinkel aan Lillie Avenue in Summerland, ten zuiden van Montecito. Lauren had een bedrijfje als binnenhuisarchitect.

Lance had in 1984 de verbouwing van het vakantiehuis van de Bristols in Oak Knoll voor zijn rekening genomen. Lauren had hen geplaagd met het project, hoewel Sissy en zij samen ideeën voor het interieur bedachten. ‘Jullie leven in het paradijs. Waarvoor moeten jullie op de vlucht?’

Santa Barbara, een prachtige stad, keek uit over de Stille Oceaan, terwijl aan de andere kant de bergen verrezen. Beroemdheden liepen door de straten, aten in trendy restaurants, bezaten woningen in het naburige Montecito. Toeristen trokken elke zomer naar het gebied. Er was nooit een gebrek aan activiteiten. De schone kunsten floreerden. Het was een stad van festivals en concerten.

Lauren had het heerlijk gevonden in Santa Barbara. Zij en Lance hadden daar bijna twintig jaar gewoond – hun hele huwelijk. Lance was er opgegroeid. De meisjes waren er geboren. De Lawtons waren

graag geziene gasten in het sociale leven en waren actief op school.

Leslie was daar ontvoerd.

Lance was twee jaar later op een bergweg ten noorden van de stad om het leven gekomen.

Lauren kon niet naar de supermarkt zonder dat er naar haar ge-
staard werd, over haar gepraat werd. Ze was een constante factor ge-
weest in de nieuwsprogramma's op televisie en in de kranten, terwijl
ze jaar na jaar probeerde om de ontvoeringszaak in de publiciteit te
houden. Elke winkelleigenaar in de stad kende haar van de vele ke-
ren dat ze bij hen was langsgelopen met een nieuwe poster over
Leslie.

VERMIST.

ONTVOERD.

WIE HEEFT DIT MEISJE GEZIEN?

Mensen waren ervoor teruggeschrokken om met haar te praten, eerst omdat ze niet wisten wat ze moesten zeggen, later omdat ze niet wisten hoe ze van haar af moesten komen. In de loop der jaren hadden ze er genoeg van gekregen om haar te zien, om over de ontvoering te horen. Ze konden – wilden – het medeleven of het schuldgevoel dat daarmee gepaard ging niet volhouden. Ongevraagd advies was veranderd van 'geef het niet op' in 'het is tijd om verder te gaan'.

Zelfs haar beste vrienden hadden dat laatste voorgesteld. 'Het is al zo lang geleden, Lauren. Leslie is weg. Je moet het loslaten.'

Dat konden zij gemakkelijk zeggen. Leslie was hun dochter niet.

Sissy en Bump waren vriendelijker geweest. Ze hadden hun vakantiehuis aangeboden en hadden haar plan om een tijdje uit Santa Barbara weg te gaan gesteund. Maar misschien hadden ze ook van haar af gewild. Uit het oog, uit het hart.

Wat hun motief ook was, Lauren was hun dankbaar.

Het huis stond aan het eind van een doodlopende weg die de stad uit liep en als een lange vinger naar de paarse bergen in het westen wees. Het was een rustige, afwisselende buurt. De meeste huizen waren wat ouder en werden afgeschermd van de straat door verwilderde bougainville en oleanderstruiken. De bewoners waren op zichzelf. Ze hadden hun eigen bezigheden. Ze woonden in elk geval deels voor hun privacy in deze straat.

In de bungalow twee huizen verderop aan de linkerkant woonde een kunstenaar wiens voortuin vol lag met troep. Een bejaard hippie-

stel aan de overkant van de straat had een enorme groentetuin en een waslijn vol tie-dyed T-shirts. Laurens naaste buurman was een gepensioneerde leerkracht van het McAster College die zijn ramen graag open liet staan en veel klassieke kamermuziek draaide die in de koele avondbries de straat op stroomde.

Het huis van de Bristols stond aan het eind van de straat, een plek die was gemaakt voor rust en vrede. Achter het huis liep een goudgeel grasveld heuvelafwaarts naar een greppel die was omzoomd met groene bomen. Daarachter lag de bergketen die Oak Knoll van de wijngaarden van Santa Barbara en de kust scheidde. Lauren beschouwde de bergen soms als een muur, een muur die de herinneringen van de afgelopen jaren bij haar weg kon houden.

Dat wilde ze in elk geval.

Moe van het denken verliet ze het kantoor op de eerste verdieping en liep door de gang naar de grote slaapkamer om een douche te nemen.

Bump en Sissy hadden kosten noch moeite gespaard bij de renovatie van het huis. De werkzaamheden waren zo ingrijpend geweest dat er weinig van het oude huis overgebleven was.

Lance had de fantasieloze, witte, vierkante doos veranderd in een prachtige Californische versie van de Cape Cod-stijl uit New England. Vleugels en aanbouwen waren op zo'n manier toegevoegd dat de suggestie werd gewekt dat het huis in de loop der jaren gegroeid was. In een van de vleugels, die vier slaapkamers met badkamer bevatte, logeerden de volwassen kinderen en kleinkinderen van de Bristols tijdens vakanties en feestdagen. In de eetkamer stond een enorme, antieke tafel waaraan een grote groep vrienden voor het diner kon plaatsnemen.

De kamers stonden vol met de schatten die Sissy en Lauren samen op vlooiemarkten en boedelverkopen hadden ontdekt. De vloeren waren voorzien van brede, donkergevlamde, gerecyclede, houten planken van de oostkust. De open haarden in de zitkamer en de stijlkamer waren gemaakt van riviersteen die afkomstig had kunnen zijn uit de beek achter het huis.

In tegenstelling tot de rustieke stijl was de slaapkamer gedecoreerd met lambriseringen van Carrara-marmer en lichtblauwe muren. Lauren en Sissy hadden hun best gedaan om een toevluchtsoord van de kamer te maken, een plek om te ontspannen in het diepe bad, een glas wijn te drinken, een boek te lezen.

Lauren voelde zich te gespannen om een bad te nemen. Als ze zo

vroeg in de middag begon te drinken, kon ze niet naar de supermarkt om iets voor het avondeten te halen. En ze had al jarenlang geen boek gelezen voor haar plezier. Het idee van plezier gaf haar een schuldgevoel.

Ze douchte snel, ze haatte het om haar eigen lichaam aan te raken. Ze was altijd slank en atletisch geweest, maar nu was ze zo mager dat ze haar ribben door haar huid kon voelen met haar vingertoppen, als een blinde die braille leest. En toch kon ze zich er nauwelijks toe zetten om te eten. Het idee van een echte maaltijd maakte haar misselijk. Ze leefde op energierepen en sportdrankjes. Zodra ze onder de douche vandaan kwam, trok ze een dikke badjas aan die ze stevig dichtknoopte.

Ze was tweeënveertig en in de bloei van haar leven, maar het gezicht dat ze in de spiegel zag leek veel ouder. Haar huid was vaal en langs haar mond zaten lijnen in de vorm van aanhalingstekens. Door het ooit zwarte haar liepen grijze strengen. Ze haalde er een kam doorheen en overwoog even om het te kleuren, waarna ze de gedachte meteen verwierp.

Ze verdiende het niet om er goed uit te zien. Ze verdiende het niet om tijd voor zichzelf te nemen. Ze had die grijze haren verdiend en ze droeg ze met een perverse trots.

Voordat Leslie ontvoerd was, was Lauren net zo ijdel geweest als de gemiddelde vrouw van haar leeftijd. Ze had van winkelen gehouden en droeg altijd de laatste mode. Nu trok ze een spijkerbroek aan en een zwart T-shirt dat te groot voor haar was, deed haar haar in een paardenstaart en verliet het huis zonder make-up en met een grote zonnebril op.

Lauren beschouwde Oak Knoll met zijn ongeveer dertigduizend bewoners als een typisch 'boetiekstadje'. Schilderachtig, charmant, welvarend. Niet te groot, niet te klein. Het centrum was gebouwd rond een voetgangerszone vol eiken, die aan beide kanten was afgezet met hippe koffientjes, boekwinkels, kunstgalerieën en restaurants. Ten zuiden en ten westen van de zone lagen de universiteit en de prachtige oude wijken.

Sissy Bristol was in de jaren zestig afgestudeerd aan McAster, een van de meest gerenommeerde privéscholen van het land. McAster was vooral beroemd om zijn muziekprogramma. En Oaks Knolls academische en artistieke klimaat had haar aangetrokken toen Bump en zij hadden besloten om er een vakantiewoning aan te schaffen.

Oak Knoll, dat ongeveer een uur landinwaarts van Santa Barbara en anderhalf uur ten noordwesten van Los Angeles lag, trok niet al-

leen hoogopgeleide gepensioneerden met een ruim besteedbaar inkomen aan, maar ook yuppen uit de noordelijke buitenwijken van Los Angeles, die op zoek waren naar een rustige, veilige plek om hun kinderen groot te brengen.

Het resultaat was een gezonde economie, ondernemersgeest, uitstekende voorzieningen en scholen.

Zelfs de supermarkten waren uit het betere segment. Lauren parkeerde op het net geasfalteerde parkeerterrein van de nieuwe supermarkt Pavilions met zijn pilaren van gestapelde stenen en getinte ramen. Ze pakte een winkelwagen en reed die naar binnen, waar een verbluffende uitstalling van verse bloemen de klanten begroette en verleidde.

Slimme marketing. Begin met een bos bloemen, dek een prachtige tafel, koop een fles wijn. Waarom koken? Kies een heerlijke maaltijd bij de delicatessenafdeling.

Lauren bezweek ervoor. Ze nam een pastasalade, gepocheerde zalm met dille en een verse fruittaart van de banketbakker.

Leah had onlangs besloten om vegetariër te worden, maar Lauren stond erop dat ze in elk geval vis en eieren at, zodat ze voldoende proteïne binnenkreeg. Op haar beurt had Leah Lauren laten beloven dat ze elke avond brood at bij het avondeten omdat ze bang was dat haar moeder te mager werd. Lauren legde ook een vers, rond zuurdesembrood in de winkelwagen.

Het avondeten was hun moment van rust. Leah, die bijna zestien was, was niet enthousiast geweest over de verhuizing naar Oak Knoll. Ze was boos omdat ze haar vrienden moest achterlaten en had het gevoel dat haar moeder geen rekening hield met haar gevoelens, wat niet waar was.

Lauren had rekening gehouden met het feit dat haar jongste in Santa Barbara altijd zou worden bekeken als het zusje van een ontvoerd kind. Ze zou altijd het overlevende kind uit een tragisch gezin zijn. *Arme meid. Wat erg voor haar.* Het medelijden over wat er was gebeurd zou altijd deel uitmaken van wat ze deed of bereikte.

Dat waren Laurens officiële redenen om haar jongste uit haar vertrouwde omgeving weg te halen en hiernaartoe te brengen. Dat Leah dit jaar zestien werd – de leeftijd die Leslie had toen ze ontvoerd was – was ook een reden, maar die hield ze voor zichzelf.

Ze had ergens gelezen dat zieke geesten zich aangetrokken voelden tot belangrijke data, zoals de verjaardagen van hun eerdere misdaden. De zestiende verjaardag van de zus van zijn slachtoffer leek niet ver-

gezocht voor de man die Leslie had meegenomen. Het getuigde van een ziek soort opwinding.

Wist hij wanneer Leah jarig was? Had hij haar op het nieuws gezien nadat hij Leslie had ontvoerd en het gezin media-aandacht had gekregen? Leahs leeftijd had in de kranten gestaan. Journalisten vulden artikelen met dat soort details.

Architect Lance Lawton, 39, uit Santa Barbara... zijn vrouw Lauren... de jongste dochter, 12 jaar...

Natuurlijk had hij het allemaal gezien op het nieuws en gelezen in de kranten. Er waren vier jaar voorbijgegaan sinds hij Leslie had meegenomen. Had hij hen in de gaten gehouden? Lauren wist zeker dat hij dat had gedaan. Wist hij dat ze naar Oak Knoll waren verhuisd? Was hij hier? In deze winkel?

Hij had Leslie gestalkt zonder dat iemand het wist. Hij had haar ontvoerd en hij was ermee weggekomen. Na de ontvoering had hij het gezin gestalkt. Niemand had hem kunnen betrappen. Waarom zou hij het niet opnieuw doen?

Ze wisten wie het was. De politie wist met 95 procent zekerheid wie het was. Lauren wist het. Ze was er heilig van overtuigd. Er was echter geen bewijs. Ze hadden niets behalve vermoedens en veronderstellingen. Het was alsof haar dochter was ontvoerd door een kwaadaardige tovenaard die met zijn toverstokje had gezwaaid en haar had laten verdwijnen. Hij liep vrij rond, zonder beperkingen. Lauren was degene die in een gevangenis zat.

Stel dat hij terugkwam in hun leven? Stel dat hij besloot dat hij Leah wilde?

Een brok van angst kwam in haar keel op. Het gevoel dat ze geobserveerd werd kriebelde in haar nek. Ze draaide zich snel om en keek achter zich.

Een vakkenvuller zette dozen crackers op een display. Hij keek naar haar.

‘Kan ik u misschien helpen?’

Lauren slikte en vond haar stem terug. ‘Nee. Dank je.’

Ze sloeg af aan het eind van het gangpad en zag twee gangpaden verderop heel even een man met donker haar tot op zijn schouders. Haar ademhaling stakte. Haar hart sloeg over. Talloze gedachten schooten als machinegeweervuur door haar hersenen terwijl ze het volgende gangpad in liep en zich naar het eind haastte.

Is het hem?

Wat moet ik doen?

Moet ik schreeuwen?

Komen er mensen naar me toe rennen?

Wat moet ik tegen ze zeggen?

Ze sloeg links af en nog een keer links af, en reed met haar winkelwagen halsoverkop tegen zijn winkelwagen.

De man sprong geschrokken achteruit. 'Jezus!'

Lauren staarde sprakeloos naar het smalle gezicht en de halfgesloten ogen...

Nee. O, nee.

De man was een gedrongen hispanic met een brede kaak. Hij had een snor. Zijn haar was kort.

'Is alles goed met u?' vroeg hij terwijl hij om zijn wagentje heen liep.

'Is alles in orde?' vroeg iemand anders.

Hun stemmen leken uit het eind van een tunnel te komen.

'Het spijt me zo. Het spijt me heel erg.'

Haar eigen stem leek uit het eind van dezelfde tunnel te komen. Haar handen voelden verdoofd. Ze stond onvast op haar benen.

'Is alles goed met u?'

De filiaalchef torende boven haar uit.

'Het spijt me zo,' zei ze hyperventilerend. Ze transpireerde en had het tegelijkertijd koud. 'Ik lette niet op waar ik liep. Het spijt me zo. Hebben jullie een toilet?'

'Bij de klantenservice.'

Voordat hij nog iets kon zeggen, pakte ze haar tas uit de winkelwagen en haastte zich langs hem. In de toiletruimte liep ze een hokje binnen en ging met haar tas op schoot op het toilet zitten. Ze trilde, veegde haar tranen weg en probeerde haar ademhaling onder controle te krijgen. Haar hart bonkte, ze voelde zich duizelig en ze was bang dat ze moest overgeven.

Wat had ze zich in haar hoofd gehaald?

Had ze hem echt gezien? Had ze het zich verbeeld? Was hij in de winkel? Had ze het verkeerde gangpad genomen?

Wat zou ze gedaan hebben als de man die ze met haar winkelwagen had aangereden, de man was geweest die ze ervan verdacht dat hij haar dochter had ontvoerd? Zou ze geschreeuwd hebben? Zou ze hem aangevallen hebben? Zou de politie zijn gekomen om haar mee te nemen?

Er kwamen geen antwoorden terwijl ze naar de blikkerige muziek luisterde.

De deur van de toiletruimte zwaaide open en een vrouwenstem riep.

‘Mevrouw? De manager heeft me naar binnen gestuurd. Is alles goed met u?’

‘Alles is prima. Bedankt.’

Ze wachtte tot de vrouw weg was, liep de toiletruimte uit en verliet de winkel. Haar handen trilden terwijl ze de autosleutels uit haar tas haalde. Het was het enige wat ze kon doen om niet naar haar auto te rennen.

Ze voelde zich een idioot. Aan het avondeten had ze niet meer gedacht. Ze startte de motor en liet de airco haar huid koelen, om de blos van schaamte weg te krijgen.

Buiten draaide de wereld door. Mensen liepen langs, gingen de winkel binnen, kwamen de winkel uit. Ze keken niet naar haar. Ze wisten niet wat ze tien minuten geleden had gedaan. Ze wisten niet wat ze vier jaar geleden had doorgemaakt, en elk jaar daarna, elke dag daarna. Het kon hun niet schelen. Haar leven raakte dat van hen niet.

Verman je, Lauren.

Het ging over het algemeen goed. De gemiddelde persoon die naar haar keek zou niet vermoeden dat ze het grootste deel van de tijd op het randje van haar geestelijke gezondheid leefde. Net als de gemiddelde persoon nooit naar de buurman zou kijken met het vermoeden dat zijn gedachten vol zaten met duistere verlangens naar ontvoering, marteling, moord...

Hij was zo'n rustige jongen...

Na een tijdje raakte ze gebiologeerd door het kijken naar de bezigheden van de bewoners van Oak Knoll. Het was alsof ze keek naar mieren die van en naar hun mierenhoop liepen. Ze bedacht dat ze nog steeds niets voor het avondeten had.

Ze kon zichzelf er niet toe zetten om weer bij Pavilions naar binnen te gaan. Ralphs supermarkt was maar een paar blokken verder. Misschien zou het verstandiger zijn om een pizza of zoiets te bestellen. Terugtrekken, hergroeperen, een paar drankjes nemen, deze middag achter zich laten. Misschien zou ze morgen in staat zijn om zich onder de mensen te begeven zonder iemand aan te vallen met een winkelwagen.

Ze haalde diep adem en liet de lucht ontsnappen met de bedoeling haar hoofd leeg te maken. Terwijl ze probeerde het laatste restje spanning los te laten, reed een bestelwagen langzaam langs. Een onopvallende, bruine bestelwagen. De chauffeur draaide zijn hoofd en keek haar recht aan. Laurens hart stopte met slaan toen ze de halfgeloken donkere ogen van Roland Ballencoa zag.

De man die haar dochter had ontvoerd.